

Ὁρθοδοξία

«Τὴς κοινωνία φωτὶ

πρὸς σκότος;»

καὶ Αἵρεσις

Σύγχρονες Πλάνες γιὰ τὸ πάνσεπτο πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου *

Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου

π. Βασιλείου Ἀ. Γεωργοπούλου (Μ. Th.)

ΟΙ ΔΕΣΠΟΤΙΚΕΣ ἑορτὲς τῆς Ἐκκλησίας μας συντελοῦν καίρια στὸ νὰ γίνεταὶ ὑπόμνηση καὶ ἀκριβῆς ἀναφορά, γιὰ τὸ τί πιστεύει, καὶ τὸ πῶς κατανοεῖ ἡ Ἐκκλησία μας τὸ πάνσεπτο πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου, σὲ σχέση μὲ τὰ κοσμοσωτήρια γεγονότα τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Οἰκονομίας.

Τὸ γεγονός αὐτὸ εἶναι ἐπίσης μιὰ καλὴ ἀφορμὴ γιὰ νὰ θυμηθοῦμε, ὅτι ὑπάρχουν παράλληλα μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ διδασκαλία γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, καὶ οἱ προσεγγίσεις διαφόρων αἱρετικῶν καὶ παραχριστιανικῶν ὁμάδων.

Οἱ κακόδοξες ἀντιλήψεις τῶν ὁμάδων αὐτῶν, ποὺ εἶναι κατασκευάσματα τοῦ 19ου καὶ τοῦ 20οῦ αἰώνα, καὶ δραστηριοποιοῦνται προσηλυτιστικὰ καὶ στὴν πατρίδα μας, ἐκφράζουν τὸ «ἕτερον εὐ-αγγέλιον» (Γαλ. α΄ 6-9), τὸ ὁποῖο εἶναι ἀπολύτως ἀντίθετο στὴν «ἅπαξ παραδοθεῖσαν τοῖς ἁγίοις πίστιν» (Ἰουδα, 3).

Ἄς θυμηθοῦμε, λοιπόν, ὀρισμένες σύγχρονες πλάνες γιὰ τὸ Χριστό, ποὺ διδάσκουν κάποιες ἀπὸ τὶς ὁμάδες αὐτές:

1) Οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά

ΓΙΑ τὴν μετοχικὴ ἐταιρεία «Σκοπία», ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Ἄρχαγγελος Μιχαήλ. Ἔτσι εἶναι γνωστὸς πρὶν ἔλθει στὴ γῆ. Εἶναι τὸ

πρῶτο καὶ ἐξαίρετο δημιούργημα τοῦ Ἰεχωβά, πού τὸ χρησιμοποίησε ὡς ὄργανό του, γιὰ τὴ δημιουργία τῶν ἄλλων κτισμάτων.

Ἐπῆρξε ὁ μεγαλύτερος ἄνθρωπος, πού ἔζησε ποτὲ στὴ γῆ, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἑταιρεία «Σκοπιὰ» οὐδέποτε ὑπῆρξε Θεός. Μὲ τ' ὄνομα Μιχαὴλ εἶναι ἐπίσης γνωστὸς καὶ μετὰ τὴν ἐπάνοδό του στὸν οὐρανό. Ἐκεῖ ζεῖ ὡς δοξασμένος πνευματικὸς γιὸς τοῦ Ἰεχωβά καὶ κυβερνάει ὡς διορισμένος βασιλιάς, ἀφοῦ τὸ 1914 ἔγινε ἡ Δευτέρα Παρουσία του ἀοράτως στοὺς οὐρανοὺς καὶ ἐγκαθιδρύθηκε, ἐπίσης, ἡ βασιλεία του.

Στὸν Ἀρμαγεδώνα θὰ καταστρέψει ὅλους ὅσους δὲν ἐντάχθηκαν στὴν ὀρατὴ θεοκρατικὴ ὀργάνωση τοῦ Ἰεχωβά, τὴν ἑταιρεία «Σκοπιὰ».

(Βλ. Πῶς νὰ συζητᾶτε λογικὰ ἀπὸ τὶς Γραφές, 1987, σσ. 241-252).

II) Οἱ Ἀντβεντιστὲς τῆς Ἑβδόμης Ἡμέρας

ΣΥΜΦΩΝΑ μὲ τὶς κακοδοξίες τῶν Ἀντβεντιστῶν, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν ἐνανθρώπησή Του προσέλαβε μεταπτωτικὴ ἀνθρώπινη φύση μὲ ὅλες τὶς ἀδυναμίες της.

Κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τους, ἐὰν ὁ Χριστὸς ἦταν ἀδύνατον νὰ ἁμαρτήσῃ, δὲν θὰ μπορούσε νὰ εἶναι ἀληθινὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ οὔτε καὶ πρότυπο γιὰ μίμνηση. Εἶχε τὴ δυνατότητα νὰ ἁμαρτήσῃ ἀλλὰ δὲν ἁμάρτησε.

Ἐπιπλέον, γιὰ ὀρισμένους Ἀντβεντιστὲς τῆς Ἑβδόμης Ἡμέρας, ὁ Χριστὸς ταυτίζεται μὲ τὸν ἀρχάγγελο Μιχαὴλ.

(Βλ. Βασ. Γεωργοπούλου, Ἡ Αἵρεση τῶν Ἀντβεντιστῶν τῆς Ἑβδόμης Ἡμέρας, 2005, σσ. 12-17).

III) Ἀντιπριαδικὸς Πεντηκοστιανισμὸς (Jesus only)

ΚΑΤ' ΑΥΤΟΥΣ, ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο μὲ τὸν Πατέρα. Ὁ ἴδιος ὁ Πατέρας γίνεται Ἰησοῦς κατὰ τὴν ἔλευσή Του στὴ γῆ, καθὼς οὐδέποτε ὡς Λόγος ὑπῆρξε ξεχωριστὴ ὑπόσταση. Ἐνσαρκώθηκε, ὑλοποιώντας τὴν ἔννοια πού εἶχε στὸ θεῖο νοῦ Του, στὰ πλαίσια τοῦ θεοῦ σχεδιασμοῦ.

Ὁ ἀντιπριαδικὸς Πεντηκοστιανισμὸς ἀποτελεῖ ἀναβίωση στὶς ἡμέρες μας τοῦ ἀρχαίου Σαβελλλιανισμοῦ.

(Βλ. Panorama der neuen Religiosität, 2001, σ. 463).

IV) Οἱ Μορμόνοι

ΚΑΤΑ τὴς ἀντιλήψεις τῶν Μορμόνων, ὁ Χριστὸς εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ πνευματικὰ παιδιὰ τοῦ Ἐλωχίμ Θεοῦ-Πατρὸς ἀπὸ μιὰ οὐράνια πνευματικὴ μητέρα.

Πνευματικὸς ἀδελφὸς τοῦ Χριστοῦ, πρὶν τὴν ἔλευσίν του στὴ γῆ, ἦταν κατὰ τοὺς Μορμόνους καὶ ὁ Σατανάς.

Ὁ Χριστὸς, κατὰ τὴν ἔλευσίν του στὴ γῆ, θεωρεῖται ὅτι γεννήθηκε ἀπὸ τὴ σαρκικὴ σχέση τοῦ Θεοῦ πατέρα του μὲ μιὰ θνητὴ γυναίκα τὴν Μαρία. Ὡς πρωτότοκος ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ Ἐλωχίμ, βαπτίζεται στὸν Ἰορδάνη γιὰ τὴν προσωπικὴ του ἀναγέννηση καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του ὑπῆρξε ὑπόδειγμα πιστότητας στὴν τήρηση τοῦ θελήματος τοῦ οὐράνιου πατέρα του.

Κατὰ τὸν Ο. Hyde, ὁ ὁποῖος μέχρι τὸ θάνατό του θεωροῦνταν ἀπόστολος τοῦ Μορμονισμοῦ, ὁ Ἰησοῦς ἦταν παντρεμένος. Εἶχε παντρευτεῖ τὴς ἀδελφὲς τοῦ Λαζάρου καὶ τὴν Μαρία τὴν Μαγδαληνὴ καὶ εἶχε ἀποκτήσει καὶ παιδιά.

(K. Hutten, Seher-Grübler, Enthusiasten, 10η ἔκδ., 1966, σ. 605).

V) Ἑλληνες Προτεστάντες Κενωτικοί

ΣΤΟ κῶρο τῶν Ἐλεύθερων Εὐαγγελικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς πατρίδας μας, ὑπάρχουν ὁμάδες ποὺ ἔχουν υἱοθετήσει κακόδοξα ἰδεολογήματα μιᾶς τάσεως προτεσταντῶν θεολόγων τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνα, μέχρι τὴς ἀρχῆς τοῦ εἰκοστοῦ, γνωστῶν ὡς κενωτικῶν.

Ὅπως οἱ ξένοι προτεστάντες κενωτικοί, ἔτσι καὶ οἱ Ἑλληνες, μὲ ἀφορμὴ τὸ Φιλιπ. β' 6-7 ὑποστηρίζουν τὴν κακοδοξία, ὅτι κατὰ τὴν ἐνσάρκωσίν Του ὁ Θεὸς Λόγος ἄφησε τὴ θεότητά Του, τὰ θεϊκὰ φυσικὰ Του ιδιώματα καὶ ἐγίνε ἀνθρώπος. Ἔτσι ὁ Χριστὸς, ἦταν μὲν θεῖο πρόσωπο, χωρὶς δὲ θεϊκὲς ιδιότητες, τὴς ὁποῖες ἀπέκτησε πάλι μετὰ τὴν ἀνάληψίν Του.

(Βλ. Πρωτ. Βασ. Γεωργοπούλου, Χριστολογικὲς κακοδοξίες Ἑλλήνων Προτεσταντῶν, στὸ « Ἐφημέριος », Ἀπρ. 2003, σσ. 11-13).

* * *

ΓΙΑ τὴν Ὁρθόδοξη πίστιν μας οἱ παραπάνω ἀπόψεις εἶναι κακόδοξες καὶ βλάσφημες. Εἶναι ξένη διδασχὴ (Ἑβρ. 1γ' 9), κίβδηλος λόγος περὶ Χριστοῦ, ἢ ὅπως λέγει ὁ ἅγ. Κύριλλος Ἀλεξανδρείας

*«ἔστι δὲ τοῦτο τῆς ἀποστολικῆς διδασκαλίας ἀλλό-
τριον, δαιμονικῆς δὲ μᾶλλον ἐπινοίας ἐφεύρεσις ».*

(P.G. 76, 257B)

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1630/10.2.2006, σελ. 1 καὶ 5. Ἐπιμέλ.
ἡμετ.